

Getter Põru

(<http://getterjaelu.blogspot.com.ee>)

7. märtsil 2016 kell 02:25

Matemaatika on filosoofia, religioon. See on täiesti välja mõeldud. Keegi mõtles välja, et $1+2=3$. Ma võin sama hästi defineerida kujutuse, mis ütleb, et 1 ja 2 annavad kokku 4. Ma ei pea isegi ainult arvudes mõtlema, ma võin ise asjad välja mõelda ja siis öelda, millised reeglid seal kehtivad. Näiteks erinevates algebralistes struktuurides tähistatakse tihti ühikelementi lihtsalt reaalarvuga 1. Aga see ei pruugi olla 1. See võib olla hoopis ühikmaatriks või funktsioon $f(x)=x$ või kui ma defineerin vastava kujutuse, siis kasvõi reaalarv 30. Tehteid ei ole olemas. Need on välja mõeldud. Ja ma võin ise uue liitmise välja mõelda. Kõik on nii relatiivne.

22. aprillil 2016 kell 02:12

Vaadake, teate kuidas arstidelt küsitakse, et kuidas nad suudavad oma tööd teha, et mis neid selle juures hoiab. Inimesed ju pidevalt surevad nende ümber ja nad näevad väga haigeid inimesi, keda ei saa enam aidata. Ja siis arstid vastavad: "Vot see kui sa suudad kedagi aidata, kellegi elu päästa, vot see on see imeline ja võimas tunne." (Ma ei tea tegelt, kas see päris reaalsus on. Ma olen lihtsalt palju telekat vaadanud ja seal on nii.) Ja siis ma mõtlen, et kui keegi minult küsiks, et miks ma matemaatikat õpin, siis ma vastaks: "Vot kui sa mõne tõestuse ära teed või ülesande ära lahendad ja õige vastuse saad... Väga võimas tunne." Ja see ongi võimas tunne ja siis ma mõtlen, et seda ma tahangi kõige kõige rohkem teha oma elus. Aga tegelikkus on see, et need ülesanded, mis mul välja tulevad, on ikka väga väga lihtsad ja mõttetud. Nagu ka need ülesanded, mis mul välja ei tule. Ma mõtlen, et ma olen nagu mingi arst omast arust ja päästan elusid, kui ma umbes pooltel kordadel suudan plaastri õigesti peale panna.

See hetk, kui ma mõistan, et ma ei oska tegelikult ikka mitte midagi (tavaliselt pärast kontrolltööd), on suhteliselt masendav. Internetis on palju selliseid inspireerivaid videosid, kus keegi on oma ebaõnnestumistest õppinud ja motivatsiooni saanud ja väga kaugele jõudnud. Mina ei ole selline inimene. Pärast halba kontrolltööd või praktikumi lähen ma koju, viskan asjad nurka ja mõtlen, et ma vihkan matemaatikat. Ma ei lahenda enam mitte kunagi mitte ühtegi ülesannet. Kõik.

Kuna tegelikult ei ole mul piisavalt iseloomu, et sellist loobumisotsust niimoodi vastu võtta ja ka realiseerida, siis lähen ma muidugi järgmine päev jälle rõõmsalt kooli ja lahendan aga ülesandeid edasi, sest "elusid on ju vaja päästa".